

[Iver Poulsen.]

nomiske konsekvenser bliver. Det undlod regeringen, da man indførte indekskontrakter, og jeg synes ikke, regeringen skulle indlade sig på slige ting, uovervejede, som betingelserne for indekskontrakterne var.

Fordi jeg nu ønsker, at beløbet, der skal betales til folkepensionen, skal udregnes som en fast procent af den skattepligtige indkomst og opføres på skattebilletten, kom den højtærede minister med den underlige udtalelse, at det ønskede jeg for at gøre folk bange for, hvad det kostede. Ja, jeg tror meget gerne, jeg vil læse Folketings-tidende igennem i morgen sammen med den højtærede minister, for hvis jeg har brugt ordet „bange“, er det i hvert fald en for-talelse. Jeg mener ganske bestemt — og det står i mit manuskript — at når jeg ønskede det sådan, var det, fordi skatteyderne skulle have klarhed over, hvad folkepensionen i det hele taget kostede. Det var ikke for at skræmme nogen, men det var for at give dem den klarhed, som jeg mener befolkningen har ret til at få; så kan folk sætte sig hen og overveje, hvor meget de får i pension for det beløb, det offentlige kræver til folkepensionsordningen.

Og hvorfor skulle det netop være til folkepensionsordningen? Så kunne man jo lige så godt forlange en sådan differentie-ring, når det gjaldt forsvar, undervisning og retsvæsen. Nej, det kan man ikke. Det enkelte menneske kan gå hen og tegne sig en pensionsforsikring, og til de enkelte, som ikke kan, må samfundet sørge for en pen-sion, som er dem værdig. Derimod kan vi ikke hver især gå hen og lave et lille stykke forsvar, et lille stykke undervisning og et lille stykke retsvæsen. Men her er virkelig mulighed for, at det enkelte menneske kan klare spørgsmålet selv.

Så mente den højtærede minister, at jeg leflede for visse reaktionære vælgere, fordi jeg ikke synes om en folkepensionsordning, som hviler på et rent understøttelsessystem. Ja, nu kan vi jo altid diskutere, hvad man forstår ved reaktionær. Hvad skal man sige om de politiske partier, som lukker øjnene for den udvikling, der er sket fra 1890 til i dag, som holder fast ved, at de økonomiske forhold, der herskede her i samfundet i 1890, skal være bestemmende for, hvordan vi skal indrette os i dag? Hvis det ikke er

udtryk for sort reaktion, ved jeg over-hovedet ikke, hvad sort reaktion er. Denne udvikling skal man tage i betragtning, og når vi nu har haft en lykkelig og god vel-standsstigning gennem de sidste to menne-skealdre, takket være den industrielle ud-vikling, så er det da paradoksalt, at jo større velstanden bliver, og jo mere alminde-lig den bliver, desto flere mennesker skal vi trække ind under det offentliges forsorg. Det synes vi i hvert fald er temmelig bag-vendt. Man kunne ganske roligt overlade en hel del af de opgaver, som staten nu vil påtage sig for den enkelte, til de enkelte mennesker, eftersom de i dag har helt anderledes råd til at løse nogle af disse op-gaver; så blev de løst, som disse enkelte mennesker selv ønsker de skal løses, og vi kan være helt overbevist om, at de blev løst på en billigere måde, end når staten skal være barnepige for os alle.

Poul Møller: Den højtærede minister gjorde en bemærkning om min begejstring for indekskontrakterne, da de i sin tid blev indført, og det er for at kvittere for denne venlige bemærkning, at jeg er gået herop på talerstolen.

Se, min opfattelse er den — den deles jo af mit parti, og mit partis ordfører, det ærede medlem fru Clara Munck, har givet udtryk for den — at de indekskontrakter, der blev indført i sin tid, blev ikke indført i og for sig, fordi regeringen ville noget sag-ligt med dem, men fordi regeringen ville have os med i folkepensionsforliget. Vi til-lagde disse indekskontrakter den allerstørste betydning; den højtærede socialminister til-lagde dem ringe betydning, som han også har sagt her. Men vi mener, at tiden efter 1956 har vist, at indekskontrakterne blev den bedste folkelige opsparingsform blandt de nydannelser, vi overhovedet har haft herhjemme. I skatteudvalgene har vi gang på gang siddet og drøftet, hvordan vi kunne fremme den private opsparing; vi har gen-mengået forskellige muligheder, vi har ind-ført forskellige ordninger. Men alle prak-tiske bankfolk, forsikringsfolk og sparekasse-folk fortæller os, at indekskontrakterne er blevet den bedste måde, hvorpå man kan fremkalde en virkelig opsparingsindsats hos den private befolkning. Det er der da grund til at fremhæve, for indekskontrakterne er